

Mesélő városom

Az én városom nem pusztán épületek, utcák, parkok szövevénye, hanem valóságos meséskönyv. Édesanyám idegenvezető, így már kiskoromtól fogva számtalan titkot elárult nekem abból, amit a jól ismert házak ódon falai rejtnek. Bármerre is jártunk Budapesten, mindig újabb és újabb érdekes történetet osztott meg velem, így az unalmas villamosozás valóságos időutazássá vált. Lelki szemeim előtt megelevenedett a múlt: eltűntek a fényes neonreklámok, és a kígyózó autósor helyét lovas kocsik vették át. Szinte hallottam a lovak patáinak dobogását a poros úton! A körúton hömpölygő divatos ruházatú, mobiltelefonozó tömeget pedig hirtelen cilinderes urak, hosszú szoknyás hölgyek serege váltotta fel.

Édesanyám elmesélte például, hogy azon az útvonalon, ahol most a körúti villamos halad, pár évszázaddal korábban még a Duna egyik sekély ága csordogált, a mostani patinás épületek helyén pedig raktárak, istállók, műhelyek sorakoztak. Néhány merész városépítész azt is a fejébe vette, hogy a patak medrét kiszélesítve hajózható csatornát hoz létre a mostani körút helyén. Az egyik épületen még most is ott látni azokat a jókora vaskarikákat, amelyekhez – ha a terv megvalósul – a hajókat kikötötték volna.

A minden budapesti által jól ismert és a világ legszebb kávéházának választott New York Kávéház díszes épülete is sok titkot őriz. Kezdetől fogva az értelmiség kedvelt találkozóhelyének számított, sok híres költő, író, művész, politikus törzsvendég volt itt. A megnyitása napján – több mint 120 évvel ezelőtt – néhány jókedvű vendég a Dunába dobta a kulcsát, hogy soha ne lehessen bezárni, és így éjjel-nappal nyitva tartson.

A város egyik jelképének számító Lánchídhöz fűződő legendát szinte minden magyar ismeri. A Duna első kőhidját díszítő négy hatalmas oroszlánnak a szobrász „elfelejtett” nyelvet faragni. Amikor a hídavató ünnepségen egy kisfiú elkiáltotta magát: „*Nézzék már, hiszen az oroszlánoknak nincs nyelvük!*”, hatalmas nevetés tört ki. A szobrászt annyit gúnyolták emiatt, hogy szégyenében a Dunába ugrott, így ő lett a híd első öngyilkosa.

Biztos vagyok benne, hogy minden hasonló nagy múltú város őrzi a maga titkait, csak meg kell fejteni azokat. Szerintem fontos, hogy ismerjük az évszázados falak, fák, alkotások történetét – hiszen általuk érezhetjük igazán a magunkénak a várost. Kulturális örökségünk a mi közös kincsünk, amelyet meg kell őriznünk, és tovább kell adnunk a következő nemzedéknek.